

lingens nuværende Trin anset det for rigtigst at slutte sig til Regeringsforslaget og deltager saaledes i Flertalsindstillingen.

Et *Mindretal* (Klaus Berntsen, J. C. Christensen, N. Neergaard, Pinstrup og Slebsager) indskrænker sig i det væsentlige til at foreslaa saadanne Ændringer i Grundloven, som er uomgængelig nødvendige for, at det danske Folk kan modtage sine Landsmænd i Sønderjylland og snarest muligt give dem politiske Rettigheder. Derudover har vi foreslaaet eller tiltraadt saadanne Ændringer, som vi venter vil kunne vinde Tilslutning hos alle Partier; men videre har vi ikke kunnet gaa, da vi ikke finder det ønskeligt at rejse en Grundlovskamp som Indledning til den glædelige Genforening, som Folket staar overfor.

En Grundlovskamp kan nemlig indeholde Fare for, at Tidspunktet for Sønderjydernes Deltagelse i dansk Lovgivning og Bevillingsmyndighed kan blive forhalet og skudt ud, og dette vilde vi meget beklage. Desuden er der ikke for os fremkommet noget Ønske fra Sønderjyderne om en saa radikal Forandring i vor Grundlov, som Ministeriet har stillet Forslag om, eller som Socialdemokraterne har foreslaaet i Udvalget.

Vor Grundlov er kun 4 Aar gammel, og Vælgerne har kun prøvet een Valgdag, efter at den for ca. 1½ Aar siden traadte i Kraft; det turde derfor anses for rimeligt, at ingen vilde være faldet paa nu at kræve en Grundlovsændring, hvis ikke den glædelige Anledning som før nævnt havde skabt en Nødvendighed derfor. At imødekomme denne Nødvendighed maa derfor være Formaalet for Grundlovsforslaget, thi ligesom det i 1915 var en folkelig Værdi af Betydning, at alle Partier midt under Krigen enedes om den nye Grundlov, saaledes vil det være af ikke mindre Værdi nu, at alle Partier kan staa samlet om den Grundlov, hvorunder det forenede danske Folk skal leve i Fremtiden.

Ledede af ovenstaaende Betragtninger har vi derfor ikke kunnet tiltræde Mini-

steriets Forslag om Nedsættelsen af Valgretsaldere til 21 Aar til Folketinget og 25 Aar til Landstinget eller om Landstingets Opløselighed. Vi finder, at den Afgørelse af disse Spørgsmaal, som tre Partier allerede i 1914 enedes om, fuldt ud har vist sig tilfredsstillende, og vi tror ikke, at man fra Erfaringen her i Landet kan hente Grunde for at forlade denne. Hvad Henvisningen til den lave Valgretsaldere i Sønderjylland angaar, da skal vi først bemærke, at de danske Sønderjyder ikke benyttede deres Valgret til den tyske grundlovgivende Rigsforsamling, og dernæst, at Afstemningen om Genforeningen ikke er en Afstemning af samme Art som Valg til den lovgivende Forsamling.

De nugældende Regler for Landstingets Opløselighed kræver ingen anden Ændring til Opnaaelsen af Formaalet: Genforeningen med Sønderjylland, end den, vi har foreslaaet i den midlertidige Bestemmelse om, at Landstinget kan opløses, for at Sønderjyderne kan vælge Repræsentanter dertil efter Genforeningen. (Ændringsforslag Nr. 15).

Ligesom vi i Overensstemmelse med Venstres tidligere Stilling har foreslaaet, at Valgretsaldere til Folketinget sættes til 25 Aar, uanset at den nugældende Grundlov har en synkende Valgretsaldere fra 29 Aar, saaledes stiller vi ogsaa Forslag om, at de 18 landstingsvalgte Medlemmer skal vælges af det nyvalgte Landsting, og om disse Forslag haaber vi, at det skal lykkes at opnaa Enighed imellem Partierne under den fortsatte Forhandling. Om vore øvrige Ændringsforslag og om Grundlovsforslaget i sin Helhed forbeholder vi os i øvrigt nærmere Udtalelser i Salen.

Et *andet Mindretal* (Abrahamsen og Johan Knudsen) er af den Anskuelse, at der ikke er Grund til at foretage andre Ændringer i Grundloven af 5. Juni 1915 end dem, der er uomgængelig nødvendige af Hensyn til den forestaaende Genforening med en Del af Sønderjylland, men vil dog ikke modsætte sig saadanne andre Ændringer af mindre Betydning, hvorom Enighed kan